

משב רוח

שנת הלימודים כבר החלה, אך עדיין לא היה לי ברור איפה אלמד, חברותיי כולן מצאו בתי ספר וידעו היכן ילמדו ורק אני המתנתי, המפקחת יצרה איתי קשר ב-4.9, לא קיבלתי יותר מדי מידע על העבודה היא רק מסרה לי את שם המנהלת שאותה אפגוש ביום ראשון וכך נגמרה השיחה, אחרי השיחה סיפרתי לאימא בהתרגשות שמצאתי איפה ללמד, אמנם לא המקום האידאלי ללמד בו, באזור די מרוחק שאף פעם לא בקרתי בו אך קפצתי על ההזדמנות והייתי אופטימית, אני אוהבת ילדים יהיה בסדר, חשבתי לעצמי.

ביום שבת יצאתי לראות איפה אלמד לא רציתי לאחר ביום הראשון שלי חשבתי שאם אדע איפה אלמד וכיצד המקום נראה זה יפחית מעט מהפחד, שמתי בניווט את שם הכפר הלא מוכר והתחלתי בנסיעה, הגעתי לשם, ראיתי את מתחם הגנים מבחוץ וחזרתי הביתה מחויכת.

כל הלילה התהפכתי, התעורר בי פחד ומחשבות, מה אם לא אמצא חן בעיני המנהלת? האם הילדים יתחברו אלי? האם המורות יאהבו אותי?

הגיע הבוקר קמתי התארגנתי, לא ידעתי בדיוק מה לקחת, לקחתי יומן, תכנית עבודה, קלמר, בקבוק מים ויצאתי לדרך, הרגשתי כמו ילדה קטנה ביום הראשון שלה לכיתה א', הגעתי ב-7:35 למתחם הגנים, ראיתי מישהי באחד הגנים אמרתי לה: "בוקר טוב האם את יודעת היכן נמצא חדר המנהלת?", היא צחקה והצביעה לי על שולחן ריק שנמצא ליד הגן ואמרה "זה המשרד שלה ברוכה הבאה", התיישבתי על השולחן והמתנתי, המנהלת הגיעה אחרי רבע שעה, הסברתי לה שאני המורה לאמנות, לאחר שיחה קצרה הבנתי שגם היא חדשה פה בתור מנהלת, האמת שהרגשתי קצת הקלה שגם היא חדשה פה, היא הסבירה לי שיש במתחם תשעה גנים שאת כולם אלמד, לאחר מכן ביקשה ממני שאכנס לכל כיתה ואציג את עצמי לגננות ואכיר קצת את הילדים, נכנסתי לגן מספר אחד, נדהמתי לגלות שבכל

כיתה יש גננת, עוזרת, מתנדבת ושלושים ושמונה ילדים בכל כיתה, וכל אלו יהיו איתי בזמן שאלמד, הילדים נעצו בי מבטים כאילו הייתי מעולם אחר, ניסיתי לחייך אליהם תמיד אמרו לי שלחייך זה טוב אז חייכתי, לצערי לא קיבלתי חיוך בחזרה כל מה שקיבלתי זה ילדים משותקים שבוהים בי ובנוסף לכך עוד שלוש חברות צוות שמסתכלות עליי, התחלתי לאבד ביטחון ולשאול מה מוזר בי? ואז הבנתי שהתלתלים שלי הם מה ששונה בי, לא היה מקובל בכפר שאישה צעירה תסתובב בלי רעלה, אחד הילדים אף ביקש לגעת בשיערי ונתתי לו.

התיישבתי קצת בכיתה והתחילה להתעורר בי הרגשה לא נעימה, הרגשתי שאני לא שייכת לכאן, התעלמתי מההרגשה והמשכתי לכיתה הבאה ההרגשה חזרה אליי ואף התחזקה עוד יותר, שהגננת שאלה אותי: "את פלאחה?", כלומר שאלה במילים אחרות אם אני מהצפון, שהיא שאלה זאת הבנתי שאני היחידה פה מהצפון וזה כבר הפריד אותי מהן, אחרי הגן השלישי כבר הרגשתי שאני לא יכולה יותר, אולי אני באמת לא שייכת לכאן, אני נראית שונה, אני מדברת שונה, אני הכי צעירה פה, אולי אני צריכה לחפש מקום אחר, יצאתי החוצה התקשרתי לאימא והתחלתי לבכות, נשברתי, אמרתי לה אני לא יכולה ללמד פה אני מרגישה שהם לא אוהבים אותי, אימא כהרגלה עודדה אותי וניסתה להרגיע אותי ואמרה שלכולם קשה ביום הראשון, אמרה לי תיקחי את עצמך בידיים תיכנסי לשאר הכיתות תציגי את עצמך וכשתחזרי נדבר, כך עשיתי התגברתי על זה המשכתי לשאר הכיתות, הרגשתי מועקה, לא כך ציפיתי שהיום הראשון שלי יהיה.

חזרתי הביתה, כבר לא מחויכת, כבר לא אופטימית, התחלתי לפקק בכלל האם בחרתי במקצוע הנכון בשבילי?, באותו יום קיבלתי שוב שיחה מהמפקחת היא הציעה לי עוד שעות עבודה במקום אחר קרוב לכפר שהייתי בו ביום הראשון, למרות כל הרגשות המעורבים הסכמתי.

למחרת בבוקר, התארגנתי, אספתי את השיער כי כנראה התלתלים שלי הם מסיחי דעת לילדים, לקחתי בתיק כל מה שאני צריכה, אמרתי לעצמי היום יום חדש הכול יהיה בסדר, השמעתי בדרך רשימת שירים שתמיד עושים לי מצב רוח, לאחר ארבעים וחמש דקות נסיעה הגעתי, נכנסתי בדרך עפר לא סלולה, הגעתי למתחם הגנים, הרגשתי שיש לי דה גה ו, מבחוץ הכול נראה אותו הדבר כמה עצים חצר קטנה וכמה קרוואנים מסביב שכל קרוון הוא גן, ישבתי קצת באוטו לקחתי נשימה עמוקה וירדתי לחפש את המנהלת, גם פה לא היה לה משרד אך כבר לא הייתי מופתעת ישבנו באחד הגנים, היא ציינה בפניי שאני נראית צעירה מדי בשביל להיות מורה, חשבתי בליבי לא ידעתי שיש גיל מסוים כדי להיות מורה, אמרתי לה שאני בת 22, שאני שנה ד' במסלול אמנות במכללת קיי, שאלה אם יש לי ניסיון בגנים אמרתי לה שלא, אני חושבת שהיא לא הייתה מרוצה מהתשובה אך היא המשיכה הלאה, היא הסבירה לי על מתחם הגנים שמונה שבעה גנים, נכנסתי ללחץ, כבר לא הייתי

מרוכזת התחלתי לחשוב כמה גנים אלמד וכמה ילדים סך הכול יש, שישה עשר גנים שאותם אלמד בשלושה ימים, בכל כיתה גננת, עוזרת, מתנדבת, כבר לא הייתי מרוכזת אתה, כשחזרתי לשיחה שלנו היא אמרה לי להסתובב בגנים ולהציג את עצמי ולשבת קצת בכל גן על מנת שהילדים יתרגלו אליי.

התחלתי להבין שאולי כל זה גדול עלי אולי הייתי צריכה לדחות את הסטאז' הרבה מחשבות מתרוצצות לי בראש כרגע, לא הצלחתי להציג את עצמי, באחת הכיתות אפילו לקח לי כמה שניות להיזכר בשם שלי, לאחר הגן הרביעי פה, הייתי צריכה הפסקה, ישבתי בחוץ פנינה על דלי הפך של צבע, התחלתי לחשוב על נקודות חיוביות בעבודה שלי כי הרגשות השליליות כבר החלו להשתלט עליי, ושקלתי לא לחזור לכאן, אחרי כמה דקות של מחשבה המשכתי לשאר הכיתות, בכיתה האחרונה שהייתי בה, היה משהו שונה לא הצלחתי להצביע בדיוק מה זה היה, הילדים ישבו בקבוצות וכל קבוצה עסקה במשהו אחר, התיישבתי בשולחן הציור ליד אחד הילדים, הוא לבש חולצה כחולה עם כיתוב כתום, הוא הסתכל עליי חייכתי, הוא חייך בחזרה, סוף סוף קיבלתי חיוך בחזרה, היה בו משהו מיוחד אני לא יודעת אם זה העיניים הגדולות שנצצו בזמן שהסתכל עליי או ההילה שהייתה מסביבו, התיאור נשמע אמנם מוגזם אך באותו רגע כך הרגשתי, הילד הזה נכנס לי ללב, שאלתי אותו אם הוא אוהב לצייר? הוא ענה שכן, הוא רץ למגירה שלו והראה לי ציורים שצייר וסיפר לי עליהם, נוצר בינינו חיבור, פתאום ההרגשה שליוותה אותי כל היום התחילה להתמוגג, שאלתי אותו מה שמו, הוא ענה לי " סופיאן", זאת הייתה פעם ראשונה ששמעתי את השם והתעניינתי מה הפירוש שלו הפירוש שלו הוא: **משב רוח**, וכך הייתה ההרגשה הוא לא היה משב רוח הרסני הוא היה משב רוח קל שהעיף את כל המחשבות והרגשות השליליות שהצטברו ביומיים האלה והשאיר הרגשה טובה ונעימה, נגמר היום והגיע זמני ללכת, התחלתי לאסוף את הדברים שלי, ניגשתי לדלת, הרגשתי יד קטנה שתפסה בידי הסתכלתי הצידה וראיתי את סופיאן עם עיניו הבוהקות הוא שאל בקול נמוך, "את תחזרי?", כאילו ידע על מה אני חושבת, זאת שאלה שרצה לי בראש כל היום, שקיבלתי תשובה עליה רק בסוף היום, " כן אני אחזור" עניתי בחיוך, והרגשתי הקלה כי ידעתי שאני במקום הנכון.